

Charlie Straight

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: LUKÁŠ VRTÍLEK, ADAM HOLÝ, JIŘÍ KOVAŘÍK

Třinecká indie rocková skupina založená v roce 2006 hraje ve složení Albert Černý, Michal Šupák, Johnny Cienčila a Pavel Pilch. První deska *She's a Good Swimmer* slavila velký úspěch jak mezi novináři, tak u veřejnosti. Od svého založení získala skupina několik ocenění: tři Anděly v kategoriích Objev roku, Album roku nebo Videoklip roku. Charlie Straight jsou ovlivněni britskou scénou, kapelami jako Radiohead, Coldplay, Everything Everything a dalšími. To vše uzavírá energický projev a anglické texty frontmana kapely Alberta Černého, který je i výlučným skladatelem a textařem veškerých písní. Na jaře 2012 vydají Charlie Straight druhou desku *Someone With a Slow Heartbeat*, kterou OSA v rámci projektu Partnerství podpořil. Kapela ji vydává na svém vlastním labelu Straight Behaviour.

Po několika minutách od zmáčknutí čudlíku REC na diktafonu je jasné, že hudba a kapela je pro Alberta téměř vše. Zapáleně a s chutí odpovídá na dotazy, přitom zakusuje máslový croissant a pije čaj. Moravský dialekt je nezaměnitelný, nepomenutelný a zároveň dodává rozhovoru osobitost a melodičnost. Po téměř dvou hodinách jsme témata hovoru vyčerpali. Vítejte v Albertově světě.

// Právě pracujete na druhém CD (*Someone With a Slow Heartbeat*), kdy bude deska v prodeji?

CHS: Deska je v prodeji od 14. března.

// Jaké distribuční kanály využijete?

CHS: Od začátku března je deska k dostání na českých i mezinárodních (britských, německých, amerických) iTunes. Do 14. března tedy pouze na iTunes, pak bude možné si desku >

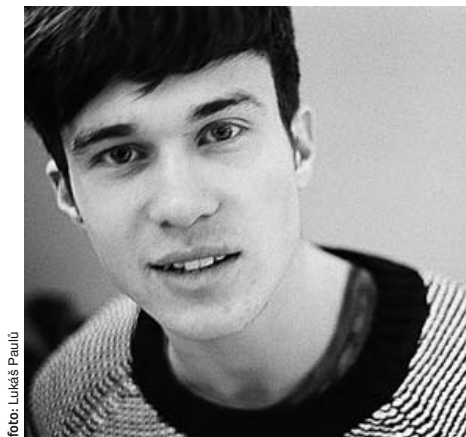

foto: Lukáš Paulů

// Když mě něco trápí, nebo mám z něčeho radost, tak málokdy zajdu s někým na kafe a vykládám o tom, jak jsem něco zažil. Spíš si vezmu kytaru a zahraju si písničku ve svém světě. To mě baví.

> předobjednat nebo pak koupit na koncertech, popřípadě v obchodech.

// Desku jste natáčeli ve Švýcarsku, proč právě tam a s kým na ní spolupracujete?

CHS: Protože tam žije náš fanoušek Massimo Scolari, který vlastní studio Crystal Sound. Fandí nám, líbí se mu naše hudba, tak nám nabídl studio zdarma. Využili jsme toho. Producentem desky je Guy Fixsen a jako asistent ve studiu byl Matt Howe. Matt je borec, strašný sympáťák, skromný člověk, a to i přesto, že v Londýně dělal ve studiích jako Abbey Road nebo Metropolis. Pracoval například se zpěvákem z Oasis nebo Markem Knopflerem.

Když mu řekneš třeba: „No, Matte – já bych potřeboval nahrát zpětnou vazbu, kde to bude pořádně chrčet.“ On se zamyslí a řekne: „Albert, that´s a great idea.“

// Neplánujete album vydat i na vinylu?

CHS: My bychom strašně rádi, je to super věc. Otázka je, zdali je na to v Čechách odbyt. Když na to budeme mít peníze, tak to určitě uděláme, protože se nám to moc líbí.

Otázka je, jak vysoké jsou náklady. My si to všechno děláme sami, máme svoje tabulky. Musíme počítat prachy, aby se nám nestalo, že nám prachy pochybí.

// Kde jste desku pokřtili?

CHS: V pražském Bontonlandu proběhla menší tiskovka 14. března a pravý velký křest s koncertem jsme měli 13. 3. na Flédě v Brně. Je tam super atmosféra, má to určité kouzlo. Minule tam na nás přišlo 900 lidí.

// Už víte, kdo vám desku pokřtí?

CHS: To právě ještě nevíme. Klukům jsem včera

řikal, že by to mohl být Guy Fixsen, který je ale bohužel se svojí novou motorkou v Jižní Americe. Poté, co s námi natočil desku, se rozhodl, že přeletí do USA a pojedje z Atlanty přes Mexiko, Guatemala, Brazílii až k Ohňové zemi. V průběhu cesty se přidá i jeho přítelkyně Emma. Píše si blog, na kterém nás zdraví z Mexika, Guatemaly, tak to je takové dost šílené. Nejsem si jist, že v březnu bude někde v Evropě. Takže Guy Fixsen to nebude. Zatím tedy nemáme jasno.

// Bude mít CD nějaké nosné téma?

CHS: Vždycky to něco spojuje. Nová deska je možná až moc autobiografická. Nejvíc mě zarazilo, když jsem první i druhou desku pustil doma a řekli mi:

„No, ta první deska byla o tom a o tom a o téhle holce a ta druhá deska je celá o tom a o téhle holce.“

„A jak to víte?“

„To z toho prostě poznáme.“

„Kurňa, tak to je v prdeli...“

// No ale v podstatě to je to, o cos usiloval, ne?

CHS: Já jsem z toho samozřejmě nadšený... nejvíc ze všeho v životě mě baví, když vymyslím písničky... to mě baví fakt úplně nejvíc... no, možná ještě některé další věci by se našly (Albertův obličej se rozjasnil).

Když mě něco trápí, nebo mám z něčeho radost, tak málokdy zajdu s někým na kafe a vykládám o tom, jak jsem něco zažil. Spíš si vezmu kytaru a zahraju si písničku ve svém světě. To mě baví.

// Klip k singlu Coco jste natáčeli v Třinci?

CHS: Jo, v Třinci. Chtěli jsme vzdát hold našemu městu a symbolicky se s ním rozloučit. Chtěli bychom jít někam dál, nikam se ještě nestěhujeme, ale přemýšlíme o tom. Chtěli bychom vyjet do zahraničí s nějakou kapelou, která jede po Evropě, třeba Německo, Francie, Belgie, Španělsko a tak. To je v současné době náš největší cíl.

// Alberte, tak to pro tebe mám asi dobrou zprávu. Začnete si balit kufry. Kromě podpory CD vám nabízíme spolupráci formou mezinárodního workshopu. Kromě jiného bude hlavní snahou propagovat kapelu Charlie Straight a zajistit její účast na festivalech a koncertech například v Nizozemsku a Velké Británii. Co ty na to? Balíte, jedete?

Fakt? To zní dobře. Určitě bychom jeli. >

> // **Baví tě natáčení, podílíš se třeba i scénáristicky?**

CHS: My se s kapelou podílíme často na všem. Co se týče Coco, tak tam to bylo tak ... čtenáře bych chtěl upozornit na tričko, co mám v klipu na sobě "I still love her". Kamaraman School Beauty Queen, Jirka, má firmu, která dělá trička „I love...“ a ty si můžeš určit co. Já si těch triček udělal několik: I love Beck, I love MGMT, I love her legs – to jsem pak dal kamarádce, protože jsem to už nechtěl nosit. Pak jsem měl tričko I love her. Pak se se mnou ale rozešla holka, měl jsem z toho špatnej pocit, ale co..., tak jsem si udělal I still love her.

Sešli jsme se s Tomášem Zilvarem (režisér klipu Coco), manželem Katky Winterové a on, že mám strašně cool triko, že bych ho měl mít v tom klipu. Mně se líbí, že je to z reálného života, že to není nic aranžovaného.

// **No a kdo/co je Coco?**

CHS: Coco je holka, kterou jsem měl rád, i když Bůh ví, čí je to jméno (dodává s úsměvem Albert). Každopádně to není Coco Chanel, je to jméno holky.

// **Která písnička z připravované desky je tvoje oblíbená?**

CHS: Těžko říct. Je tam spousta písniček

(11 skladeb, pozn. redaktora). Hrozně rád hraju živě písničku Something New. Tam jsme „vykradli“ Show Flaming Lips, říkáme to otevřeně, můžeš to napsat. Wayne Coyne na koncertech střílí konfety, tak jsem si říkal, to musím mít taky, tak taky střílím konfety. Nemám kytaru a můžu se víc pohybovat po podiu. Koncert Flaming Lips na festivalu OFF v Polsku mi změnil život.

Moment, u kterého se usmívám, když slyším novou desku, je hned první věc How Do You Like My Earrings. Zpíváme tam v jednom místě všichni chlapi, co byli v té místnosti. Slyším tu dobrou energii, co tam byla, to mám moc rád. Asi to nebude single, je to tvrdší a alternativnější kousek, ale na druhé straně má docela zajímavý příběh z reálného života.

Jel jsem s kámoškou ve vlaku a říkám jí, že má dobré náušnice, ona na to, jestli se mi líbí? ... A pokračovala, že jejímu příteli někdo zlomil čelist a poté, co mu srostla a vyndali mu ty šrouby, tak si z toho udělala náušnice. Z toho vlastně vznikl slogan té písničky: "How do you like my earrings, they're from my boyfriend's broken jaw."

// **Svým fanouškům nabízáte kromě CD i další promo produkty, například placky, trička nebo tašky. Jdete tedy stejným**

směrem jako většina zahraničních kapel. Jde o nutný výdobytek doby nebo jsou posluchači náročnější a kromě tvorby je důležité zaujmout je i v tomto ohledu?

CHS: Těžko říct, myslím, že fanoušci fakt chtějí mít něco takového doma. Oni si ty věci někdy dělají i sami doma a fotí nám to. Kapely vydělávají nejvíc peněz na koncertech a pak na merchandise. Pak jsou až CD a další věci. Může nám to pomoci a je to super. Všechno si děláme sami a nemusíme se tedy bát toho, že přijde firma, která nám vyrobí 10 000 ks triček s našim ksichem. My bychom pak nevěděli, co s tím dělat. Takhle si tam dáme logo, nebo co chceme ...

// **Výraznou složkou kapely je také image – styl oblékání. Vnímáš to jako další podstatný fakt ovlivňující úspěch kapely?**

CHS: Já nevím, možná v České republice jo. Nestydím se za to, je to přirozená věc. Líbí se nám móda, líbí se nám, když kapela dobře vypadá. Spíš to беру tak, že tím, co má člověk na sobě, vzniká další prostor pro to, dát něco najevo a sdělit něco lidem.

// **Styl jste ladili již při vzniku kapely nebo postupně vykrystalizoval?** >

// Jinak hodně mě ovlivnili Coldplay písničkou Scientist. Jako by říkali přesně to, co chci říct já. Tehdy jsem si řekl: „ty vole, já chci mít taky kapelu!“

> **CHS:** Spíš to tak krystalizovalo. Viděl jsem film *Trainspotting*, okolo roku 2006, 2007. Ten hlavní aktér na sobě měl úzké jeany, tak jsem si je chtěl taky koupit. Všechny pánské, které jsem si ale zkoušel, byly moc široké. Tak jsem šel do dámského, vyzkoušel jsem si je, byly super, tak jsem je vzal.

// Máte sponzora nebo stylistu, který vás obléká, radí?

CHS: Hlavně nás to baví, oblékáme si to, co chceme. Když máme ale akci v televizi, točíme klip, tak nám radí stylistka Dušan Bebčák. Není to nic trapného, je dobré, že je to někdo zvenčí, mimo kapelu. Protože když já řeknu něco basistovi (Honza Cienciala) nebo on něco mě... nezajímá mě to, nenechám si poradit. Potřebujeme autoritu zvenčí, která nás přesvědčí a rozsoudí (jako Dušan).

// ...a ten sponzor?

CHS: Sponzor na oblečení pro kapelu v České republice, to je fiktivní pojem. Na našem webu jsou firmy, nadšenci, kteří nás oslovili a podporují nás. Ale to se nám poštěstilo asi před dvěma měsíci. Je to volné, dávají nám oblečení, nejsou v tom prachy, nemáme vůči nim žádné povinnosti. To je super.

// Jsi autor většiny skladeb. Co tě nejvíce inspiruje?

CHS: Moje nejoblíbenější otázka. Všechno беру z reálného života. Kdyby sis vybral jakoukoliv písničku z minulých desek, tak já bych ti přesně řekl, kde se to stalo, který zážitek mě inspiroval, kdo je kdo.

Dobrá tedy, tak *In the Morning*...

Kdysi jsem strašně dlouho chodil s přítelkyní v Třinci, bylo mi 17, 18. Šel jsem domů, ráno, foukal vítr, všude bylo listí. Měl jsem dobrý pocit, bylo hezky, bylo to na podzim. Když si poslechněš ten text, tak to tak je: „... Thousands of Leaves...“ dodává melodickým popěvkem Albert a se smíchem na rtech pokračuje: „Šel jsem po Horní ulici v Třinci, tam se můžou čtenáři zajet podívat.“

Nebo například písnička *You Can*, je o tom... v 16ti letech jsem byl na studijním pobytu v Anglii v hrabství Kent ve městě Ramsgate a bydlel u hostitelské rodiny. Chtěl jsem něco z ledničky... nevím čím to je, ale ty maminky jsou tam všechny takové... skoro mi dávaly vždycky pusy, vysvětluje znechuceně Albert s výrazem obličej, jako by právě dožvýkal citron.

„Chápeš, to je prostě Angličanka, která je potetovaná, má shnilé zuby, kouří a ty tam stojíš a čumíš.“ No, a když se jí zeptáš, jestli si můžeš vzít něco z ledničky, tak ti řekne: „Of course you can, darling, of course you can.“ Tak proto *You can*.

Do třetice... jaký osud má *School Beauty Queen*?

To nás oslovila Česká televize. Právě připravovali seriál *4Teens*, kde jsem měl i malou roli. Chtěli od nás hudbu. Navrhnul jsem jim písničku *Shall We Have a Baby*. Oni na to, že je to příliš erotické, že se to nehodí k věkové skupině, pro kterou je seriál určen. Já říkám, že je to roztomilá písnička s panenkou, kterou jsme nahrávali s Johnnym a našima sgramy u nás doma, tam v tom není žádný sex. Nepřesvědčil jsem je. Dal jsem jim tedy CD, ať něco vyberou. Nechtěl jsem, aby mi zadali písničku na zakázku, chtěl jsem, aby to vycházelo z nás. No a jednou se mnou takhle mluvil režisér Pavel Jandourek a říká: „Víš co, Alberte, já můžu zavolat Michalovi Pavlíčkovi a ten mi to složí hned... On s tím nebude mít problém, nebude mi pořád dávat nějakou svoji desku, tak se nad tím zamysli.“ Já na to: „Jo? Tak to sorry.“ Řekl jsem si, je to příležitost, zkusím to. Teďka půjdu a napíšu dvě písničky pro seriál. Mám v tom ale zase to svoje, vím, kdo je moje *School Beauty Queen*.

Když to hrajem teď živě, tak máme flash-backy z New Yorku, kde jsme natáčeli klip, to je super.

// Kdy jsi začal skládat a psát?

CHS: Bavilo mě, že když si to sám vymyslím, tak to umím zahrát. Já se přiznám, že mám problém třeba u tábora zahrát něco jiného, neumím moc ty akordy. Nejsem ten typ, který by uměl víc >

> coverů, než svých písniček. První písničky, které jsem tak nějak začal skládat, byly okolo toho mého pobytu v Anglii, kolem roku 2005, v 16ti letech. Na internetu se ještě teď někde povalují nějaká dema. Tehdy jsem hrál s Johnnym v kapelách na gymplu. Pak jsem mu říkal, že mám pár písniček. On je super v tom, že se vyzná v produkci a umí pracovat hudebními programy. Šli jsme k němu domů, do podkrovního pokoje, cítíš se tam útulně, no – a tam jsme to nahrávali.

// Jaká česká kapela tě baví, posloucháš původní českou tvorbu?

CHS: Musím říct, že čím víc hrajeme u nás, tím víc si vážím české scény. V roce 2009 to mohlo působit, že jsme namyšlení a že všechno, co je české, je na hovno. Od tohoto pohledu jsem upustil. Mě hrozně baví Honza Muchow, chtěl bych ho pozdravit, spolupráce s ním je vždycky příjemná. Víím, že to zní jako klišé, ale líbí se mi Halleluja od Neckáře (skladba: Půlnoční, autorů: Jaromíra Švejdíka, Jiřího Hradila a Dušana Neuwertha, pozn. redaktora). Hodně se mi líbí Michal Hruža. Na několika koncertech jsem byl v publiku a měl jsem úplně zážitky extáze, tím nemyslím drogy. Jenom jsem stál, měl zavřené oči a skoro brečel. Bylo to totálně husté. Třeba skladba Bílá velryba. Těch kapel je u nás spousta.

Hodně se mi líbí kapela Toneless nebo třeba Mistake ze Zlína. S těma budeme hrát 6. dubna ve Zlíně, budou křtít desku. Kapela Veas z Českých Budějovic nebo z Tábora, ti jsou styloví. Kdysi jsem poslouchal... měl jsem takový "soundtrack k lábání" Davida Kollera, desku Kollerband... "Milá jsi byla, když jsi byla moje..." (Zpěvem a bubnováním na prázdnou definuje Albert písničku.) Nebo Lucie třeba. Johnny má rád Lucii a BUTY, Pavel (bubeník) s Michalem (klávesy) poslouchají jazz. Mně se ještě líbí, co dělá kapela Sunflower Caravan nebo Republic of Two.

Jinak hodně mě ovlivnili Coldplay písničkou Scientist. Jako by říkali přesně to, co chci říct já. Tehdy jsem si řekl: „ty vole, já chci mít taky kapelu!“

// ...Coldplay jsou tedy tvůj impuls?

CHS: Jo, nestydím se za to. Jsou lidi, kteří říkají, že je to mainstream, ale co...

Z desek, které jsem teď poslouchal se mi líbí třeba Wilco, Yankee Hotel Foxtrot, nejvíc se mi líbí písnička Reservations, Poor Places a Jesus Etc. To je něco jako Norah Jones, takové v pohodě, ale je to super. Nebo třeba Radiohead, trochu masakr. Dostal jsem pod stromek CD s remixy...to je drsné, Moderat a tak (projekt >

KONCERTY

- 6. 4. Zlín, **Golem**
- 11. 4. Bratislava, **KC Dunaj**
- 17. 4. Olomouc, **S-Cube**
- 20. 4. Litomyšl, **Kotelna**

// V jednom bytě, kde jsme bydleli, se na jeden záchod střídalo asi 12 lidí, ale stálo to za to. Bydleli jsme v Harlemu. Klip je hezký, bereme to ale taky tak, že ten výlet nám něco dal.

- > Apparata a Modeselektoru působící na poli elektronické hudby - pozn. redaktora). V tom zas tak nejedu, ale poslechnu si to. Strašně se nám líbí Beach House, nebo kapela Everything Everything z Manchesteru, písnička Come Alive Diana, ať si to lidi poslechnou. Nebo Bat for Lashes, kde zpívá Natasha Khan. No a vlastně jsem zapomněl na úplně největší desku, která mě rozsekala, a to je Bon Iver. Ten mi změnil celý život, stejně jako koncert Flaming Lips. Když jsem slyšel Scientist, tak jsem chtěl kapelu, když jsem byl na koncertě Flaming Lips říkal jsem si, že život chytil prostě úplně jiný spád, no a když jsem slyšel Bon Ivera, to je tolik energie, prostě masakr. Je to šílené, jmenuje se Bon Iver a desku pojmenuje Bon Iver, Bon Iver. No a v americe v nějaké late night show říkají: „So ladies and gentlemen, this is Bon Iver with Bon Iver, Bon Iver.“

// Kdy jsi začal opravdu věřit tomu, že Charlie Straight nebude jen zábava ale profí kapela?

CHS: Věřil jsem odjakživa, že se dostaneme dál. Když jsme založili stránku Charlie Straight, tak první novinka byla: Čau, my jsme kapela Charlie Straight a chtěli bychom zahrát na Glastonbury. Beru to tak, že bychom chtěli...jdeme do toho, rozhodně ne namyšleně. Mám ale pocit, že když si něco dokážeš představit, že se to stane, že to jede. Jen mě překvapuje, jakou rychlostí se to daří.

// Klip k písni School Beauty Queen jste natáčeli v New Yorku. Frajeřina, klobouk dolů. Proč New York? Třinec by vás vyšel asi levněji.

CHS: Tak to každopádně. Na cenách MTV jsem potkal Yemiho, šli jsme za ním a řekli, že nás těší, že se mu líbí naše muzika a že bychom chtěli natočit klip v Paříži, Londýně nebo New Yorku. Vybral New York. Naštěstí jsme měli nějaké peníze, tak jsme do toho šli. Nejdražší byly letenky. V jednom bytě, kde jsme bydleli, se na

jeden záchod střídalo asi 12 lidí, ale stálo to za to. Bydleli jsme v Harlemu. Klip je hezký, bereme to ale taky tak, že ten výlet nám něco dal.

// A co ta Aquila...product placement?

CHS: Jo, tam, kde je, tak tam nás podpořila a dala nám peníze na výrobu klipu. Jsem za to rád. Když je kapela jako my, která si to dělá sama, tak nám prachy někdy prostě chybí. Navíc to není nic, s čím bych nesouhlasil. Třeba tabákový průmysl, alkohol nebo tak.

// A kultura všeobecně? Jaký film jsi viděl naposledy nebo co jsi četl?

CHS: Jo, četl jsem hustou knížku od Kazua Ishigura, jmenuje se to Never Let Me Go. Mám takový seznam, vydal ho Peter Boxall, 1001 knížek které je dobré si přečíst před smrtí. Z toho si občas něco vyberu a přečtu. Moje nejoblíbenější knížka je Lolita od Nabokova. Myslím, že je geniální spisovatel stylu, stylistiky. To mě úplně odrovná. Baví mě to i proto, že tam je spousta slov, kterým vůbec nerozumím, čtu to a tvářím se jako intelektuální borec.

Never Let Me Go má strašně zajímavou myšlenku, že existuje sorta lidí, kteří žijí jen proto, aby byli dárci orgánů pro ostatní. Ví, že mají omezený čas. Líbí se mi to, že každý má svůj omezený čas, proto mám na svém diáři takové motto, otázku: „And if the word really does end, how would you feel about the life you lived?“ Chtěl bych žít tak, abych se nestyděl za žádný okamžik. „Nelituju toho, že jsem přerušil magisterské studium v Olomouci a teďka, že se tvářím, že jsem rocková hvězda a dělám rozhovor v bageterii. Víš, jak to myslím?“

// Co ti udělalo v poslední době radost?

CHS: Sled událostí, napsal jsem e-mail, ani se to netýkalo kapely. Přišla mi odezva, kterou jsem nečekal a vše se začalo ubírat úplně novým směrem a octl jsem se jinde. (Odpovídá Albert s očividně dobrou náladou.)

// Jak hodnotíš spolupráci a existenci ochranných organizací?

CHS: Je to důležitý zdroj příjmů pro autora, pro kapelu. To je ta nejpodstatnější věc. Nemám moc zkušeností, nechci analyzovat systém. Jsou lidi, co si z toho dělají prdel. V současné době to vnímám jako pomoc v tom, co děláme.

// Rozumíš fungování a respektuješ autorské právo? Co bys vzkázal lidem, kteří autorství nerespektují a berou jej jako věc, která by měla být v podstatě zadarmo?

> **CHS:** Upřímně, potřeboval bych konkrétní situaci. Nedokážu si ale představit, že někdo vezme moji písničku a použije někde, kde nechci. Nemyslím si ale, že jsme zoufalci, nebo že doba je zoufalá, že je třeba dát všechno ke stažení zdarma. Myslím, že je dobré si nechat nějakou cenu. Ti lidi, kteří si tě najdou, jsou ochotni minimálně přijít na koncert. Těm lidem, co to nerespektují, bych vzkázal: „A čím se budeme živit?!“ Pokud mají alternativní plán, ať ho dají do placu.

Stejně myslím, že v praxi to tak je, ať si tu písničku někdo vezme, jde na louku a zahrave. Stejně si myslím, že všechny zákony a struktura fungování na zeměkouli a lidské společnosti je... prostě kdybych chtěl zabít zpěváka z Muse na Rock For People, tak ho zabiju, protože jsem v backstage a můžu ho zabít kdy chci. Máš ale nějaké morální zásady, ne?! Myslím, že se to prolíná.

// Jak vnímáš v současné době vydávání desek. Kapely to dělají z nostalgie, nutnosti, pro skalní fanoušky nebo například ve vašem případě je to i otázka finančního výtěku?

CHS: Chtěl bych vyzvat čtenáře Autor in, aby si koupili naši desku, protože bude vonět a bude mít super tlustý booklet. Mám rád booklety. Bude tam spousta fotek z turné, chceme vtáhnout člověka do záku-

lisí, aby měl pocit, že je s námi. Líbí se nám formát desky. Lehneš si, dáš si sluchátka, poslechněš si celou desku, mezery mezi písničkama, samplý... dává ti to ucelenější zážitek.

// V klipu Upside Down si vystříhnul ukázkové salto. Vůbec, tvoje pohybové kreace i na živých vystoupeních jsou velmi energické. Máš průpravu z tělárku na základce?

CHS: Jednou jsme hráli v Mnichově a při jedné písničce jsem vylezl na stůl. Když pak slezeš, tak si říkám, jestli to není trapné, nepřeháním to trošku? Zas to v tu chvíli bylo upřímné, cítil jsem to tak. Myslím, že nejdůležitější je to, aby člověk upřímně řekl, co si myslí. Tím se vlastně stáváš nejvíce zranitelným. Když za tebou přijde holka nebo kluk a řekne: „Já se nejvíc bojím toho, že neudělám zkoušku, bojím se toho, že si o mě taťka myslí, že jsem blbec a že moje mamka, že se bojí, že jsem gay, nebo neví.“ Když ti řekne všechno upřímně, tak už nemá nic víc a ty ho můžeš úplně zrušit, víš o něm všechno. Vážím si takových skladatelů a muzikantů, kteří tím, co dělají, ti dávají najevo a říkají ti toho o sobě strašně moc, ale hezky. Vlastně se před tebou svíčkají. To se mi líbí.

// Jak pracujete s fanoušky?

CHS: Chtěl bych pozdravit naše fanoušky a omluvit se za nesmyslné statusy na facebooku, které dělám, protože mám nový telefon a postuju tam pořád fotky.

// Minulý rok jste posbírali spoustu ocenění, které tebe potěšilo nejvíce a proč?

CHS: Že jako kapela, když jedeme v autě, tak nastala větší harmonie a není ponorka a víc si rozumíme. Nepochybuj vůbec o nikom. To je pro mě víc, než jakékoliv ocenění. Ceny jsou super, vážím si jich. Na těch oceněních je nejlepší to, že pak sedíš po boku Karla Gotta. Co udělá člověk na tiskovce na Slavíku, když sedí vedle Lucky Bílé a Karla Gotta? Zásadní věc: musíš se představit, protože tě nikdo nezná.

// Čemu se věnuješ kromě hudby, máš koníčky?

CHS: Těžko říct, já mám tu hudbu rád.

// Jak zvládáš studium?

CHS: Vystudoval jsem bakaláře v Olomouci, což je skvělá škola, všem bych ji doporučil, je to překladatelství a tlumočení. Přerušil jsem magisterské studium, abych se mohl stát rock and rollovou hvězdou.